

faa, thi hans Kraft fuldkommes i min Stræbelighed. At dette maa ske — give Herren i Raade! Raa Trin. Sem. Hedningemisfionsforenings Begne. Theo. P. Beck.

Fra Los Angeles, Calif., til Eugene og Portland, Ore.

er 1252 Mil. Det er disse vældige Afstande, der gør det saa svært for Præsterne i Pacific-Stredien at komme sammen for i fælles Samvær at oplyses, opbygges og bejtreres af hinanden. At det er et stort Savn for os, som er vant til at mødes med Brødre mange Gange om Aaret i Næsten, ligger sig selv, og det er vel en Grund til, at Præster fra Næsten saa nødig tager Raad herude.

Som „Dk.“'s Læsere maafe erindre, var jeg idamt denne 2500 Mil lange Pilgrimsrejse, fordi jeg af Helsehensyn udeblev fra vort sidste Kredsmaade. Nu har jeg gjort Ved og fundet Raade og er glad.

Men nu maa I ikke tænke, at vi lever i Middelalderens Mørke og Lovtvang, fordi saadanne Rejser bliver en vaalagt. Nej, det hele var i evangelisk Frihed. Derfor var det heller ikke en Joditur med Kors paa Ryg, men efter en Snise af min Ven og Broder Past. Thoreby en interessant Rejse med „The Shaska Limited“, hvorved han friede mig fra at falde i Logsværnets Naad, der overfaldt det Tog, jeg agtede at tage med.

Eugene.

Det første Indtryk er behageligt — med det dejlige Anlæg omkring Stationen og Banneret tvært over Gaden med: „Velkommen til Eugene“.

Men der var ingen Præst til at tage imod mig. Det hurtige Tog havde bragt mig til E. en Dag før jeg havde beregnet, og det er næsten lige saa ubehageligt som at komme en Dag for sent.

Dag, de har Telefonforbindelse fra By til Land og fra Farm til Farm, og det var snart ordnet, at jeg skulde afhentes fra Hotellet. Men hver Gang Past. Thoreby kom der, var jeg der ikke, saa der gik vi og kunde ikke finde hinanden. „God Dag, Pastor Johanson“, lød det fra en Mand, der standede sin Vogn ved Portoven, hvor jeg stod. „Derfor De vil stige ind, skal vi først finde Pastor Thoreby.“ Spem er De? „Ja, jeg er Jensen, vi rejste sammen for ca. 16 Aar siden fra Minneapolis til Superior.“ Og gennem den minderige Narreffe dukkede frem fra Gulvømmen en ung Mand, der alvorligt søgte Præstere, og den natlange Samtale paa Toget.

Et Øjeblik, og de to Præster fandt hinanden, og efter en lille Times Særlig var vi hjemme i den stille, hyggelige Præstegaard ved Siden af Kirken midt i den danske Koloni — saa „hjemme“, at jeg efter en Uges Ophold der følte, som jeg skulde rejse bort, da vi bød Forvel.

Det var dejlige Dage! Føllet famlede godt ved Møderne. Nye og gamle Venfæber stiftedes og opfriskedes. Besøg i Hjemmene hos de gæstfrie Venner blev gjort mellem Møderne. Og Kirkeværerne — de mange store Kirkeber, de avler ved Eugene! Saa mange har jeg ikke spist, siden jeg og min Broder plyndrede de 16 Træer i mine Forældres Have paa Sjælland, og Moder kom efter Drengene med Stokken. Hjerde Juli havde vi Møde i en dejlig Lund, tilhørende A. C. Miller. Her var mange Fald jamlet, ikke om Verdslighed, Sladder og Gøg, men som det summer sig Menneffer, der vil bære og ære Kristennavnet, om Frihedsgristen Kristus i sit Ord. Man sagde, der var ca. 60 Familier i den danske Koloni 5 Mil fra Eugene og 15 i selve Byen.

Skvad det ydere firklede Arbejde angaar er der saa Steder, hvor der er bedre Betingelser for et velskaffet Arbejde end i Kolonien ved Eugene. Og, Venner deroppe, naar Herren nu Søndag efter Søndag aabner Himmelens Lufer, saa har I vel noget at tage i?

Tal for Sambæret og Tal for det „Kom igen“, der lød ved Afreiden. Vil Gud, sker det. Min Læst bliver da Fil. 2, 5. Indtil da — gør dette Guds Ord til Genstand for stille dyb Betragtning, alvorlig Bøn og Anvendelse i et beligt Liv. Dette Ord klarer i Grundten alt.

Tal, min kære Præstebroder, for denne Dom for min Forsømmelse. Jeg vilde saa gerne give dig en lignende. Vi faar se. Tal for de hyggelige Timer i broderligt Samvær. Herren styrke dit Legeme og din Mand. „Vær frimodig og stærk.“

Portland.

Mr. Sagenen, i hvis venlige Hjem jeg boede, og hvor fra jeg gjorde Strejttog ud i Byen og Besøg til Venners Hjem, modtog mig paa Stationen.

Menighedens Præst, Pastor Scott, er i Næsten paa Ferierejse, saa det var lidt færkommet for Menigheden at faa Besøg af en Præst og nogle Dages Møde. Det var ogsaa færkommet at prædike for Menneffer, der hungret — ikke efter Ngt — men efter Guds levende Ord, det gamle Budskab.

Det var min Bestemmelse at rejse Søndag Nat efter Budstjeneste, og Lørdag gik jeg for at købe Billet, men som til skontoret, netop som der lufledes for Salg af Sovevognsbilletter. Da jeg fortalte dette til en Mand, sagde han: „Jeg bad Herren om, at De maatte blive“, og saa lød Taarerne ned ad hans Kinder. De fejrede over mig. Jeg fortold, hvorfor Sporvognen gik saa langsomt. Hvordan mon de Folk i Grundten har det, som kalder sig Kristne, men er saa fede af „dette ringe Nanna“ — af Guds Ord, og som saa let kan finde Undskyldning for at blive borte fra Budstjeneste og Møder? Er dette nu Kristendom? Er det underligt, at det er saa svært at faa Belysning af hente i Kirkerne med saadant vidnesbyrd for Gie? Herren har Belysnet Portland Menighed med en dejlig Kirkefjend, næsten gælbri, og trods der ogsaa her er en Storheds flore Vanskeligheder at bekæmpe, saa med et Arbejde gjort helt paa Guds Ord Grundvold maa der være en Fremtid for Guds Rige her. Jeg kunde ikke lade være at tænke paa dette Herrens Ord, som jeg vil jende Bennerne i Portland med min Hilsen og Tal for det hjertelige Samvær. „Jeg ved de Ranter, jeg har tænkt om eder, ikke til Ulykke men til Fred for at give eder en Fremtid og et Saab.“

San Francisco.

En Times Samtale med vor kære Kredsformand, Pastor A. S. Jensen, som nylig har overtaget Gerningen i S. F., glædede mig og ikke mindst bet, at trods de uhyre Vanskeligheder synes det dog at — lysne, Venner rundt om i Samfundet, hvorfor beder I ikke for os herude og særlig for Missionen i Storbyer! Vad I mere, gif det bedre.

Los Angeles.

„Hvorfor hører vi ikke mere fra Missionen i Los Angeles?“ saadan læste jeg fornylig i „Dk.“ Der er mange Grunde, men en er, fordi I ikke beder mere.

En anden er, at vi har vel de samme Foreteelser her, som der meddeles fra andre Steder: Overrasfeller, Picinis, Juletra, Brøllupver, baade nye og 30 Aarsfeiter, Optagelser i Menigheden, o. s. v. Men vi er jo saa langt borte, at I ikke sender os, og skrive det for os selv at læse i „Dk.“ synes vi ikke om. Og skrive om Klima stadig væk, selv om det bedste i Verden, bliver ogsaa gammelt, hvis vi ikke vilde forandre Kulde- og Varmegraderne som fra visse Steder herude for at gøre det nyt. Der er jo i det hele taget svært at skrive om os selv og gøre det ret. „Selvros stinker“ blev mig grundig indpræntet i min Barndom, og det Ord vil stadig stille sig foran mig paa Papiret, naar jeg skal skrive.

Venlig Hilsen til Bøerne.

A. Johnson. Min Add: 1623 E. 23 St., Los Angeles, Calif.

Evig Sejr — timeligt Nederlag.

(Fortset.)

Vor Selvforsaaelse.

En Mand, som er kommen paa en fejl Synde, finder snart ud, at det er galt fat. Han troede, han havde fundet sin Rede. Gullet var ganske vist ogsaa rundt, men den Bind, som skulde passe til det, var trefantet. Maafe var det ydre Omstændigheder, som drev ham hen, hvor han er. Maafe var det hans Far's Skyld, som opdrog ham til det, hans Broder skulde have været. Hvad nu end Grunden var, Resultatet blev det samme.

En Smeder begynder paa et bestemt Stykke Arbejde og ser, han har faaet et forkert Stykke Værktøj. Hvad skal han stille op? Saa fat i det rigtige Stykke Værktøj, eller hvis det er umuligt, lad det bedst mulige med det Værktøj, han har.

Maafe har du set, at du er kommen paa en fejl Synde. En havde Anlæg for Forretningstilværet, men blev Gaandværker — eller for et Gaandværk og blev noget andet, i hvilket du ikke gør Fremgang, for dine Gæder gaar i en anden Retning. Men Balget er gjort. Tid, Penge og Kraft er anbragt. Hvad er der da at gøre? Hvis Vejen fra den fejle Synde til den rigtige er aaben, saa gaa, gaa dog for alt i Verden! At du ja, du var paa en fejl Synde, har lært dig noget om dig selv. Indrøm blot din Feiltagelse! Det vil blot bevise, at du er videre i Dag, end du var i Gaar; da var det nemlig galt fat med dig, og du vidste det ikke; nu ved du det, og hvad mere er: prøver paa et faa det bragt i rigtig Stand.

Men hvad om det nu ikke mere kan gøres om! for til Trods for Ordprojekt er det ofte for sent at angre. Saa faa det bedste ud af Sagen og af dig selv! Dertil er det aldrig for sent! Du mærker, at dit Sværd er brækket, og du ved, at du ikke kan faa et andet. Skulde du i a faste det halve Sværd bort? Nej aldrig! Vis, hvad du kan med det halve Sværd! Du kan alligevel slippe godt igennem, hvis du gør, hvad du kan med det brudte Sværd. Saa fallit går man, naar man ikke er tro mod det bedste, man ved, og det bedste, du ved, er at blive, hvor du er, og gøre, hvad du kan og saa godt, som du kan. Menneffer kan nuke dig og falde dig en Falsent. Lige meget! Den Erklæring gaar paa det ydre. Hvis du har lært af ydre Modgang at gøre Fremgang indadtil — har lært, at Gud ser paa, hvad en Mand er, og ikke blot paa, hvad han har — og har besluttet at tjene ham med et brækket Sværd og en hel, men brudt Mand, saa kan du lykkeligvis afvente hans Dom.

At lære, at det timelige aldrig kan fuldføre det evige; at lære, at Gud søger efter Karakter, og at den vokser ud af Kamp mere end af Fødel; at lære, at der maa spørges om Trofskab mere end, om man gør Fremgang, om man er i den rigtige Retning mere end om, hvor langt man er kommen; at lære, at alt, hvad Gud kræver, er, at man faar det mest mulige ud af et Talent, et halvt Talent og et brudt Sværd — det er at lære en prisværdig Lektie. Hvis det, at du kom paa den forkerte Synde har lært dig, at Gud interesserer sig for, ikke hvor meget Værktøj en Mand har, men hvor godt han arbejder med det, han har — lært dig, at Manddom er mere værd en Penge, og at Penge uden Manddom fører til evig og foragtelig Falsit — lært dig, at Livets ydre Forhold blot er et Skilbånd, uden for hvilket det sande Kristus-lignende Tempel skulde bygges — saa tal Gud af et helt Hjerte for din Væremester!

At være en Arbejder, der gør det bedste, han kan, hvorombest han kan og skal, taalmodig og uden at klage — der ikke finder nogen Feil hos Gud og prøver paa ikke at give Gud nogen Lejlighed til at finde Feil hos ham — der vokser i vor Herres og Frelser's Jesu Kristi Naade og Rundsab — det er at være et Høffens Barn og vinde Sejr, der er ingen Tvivl om det.

Sig da Gud Tak, om uddortes Modgang kan vise os vor rette

COPENHAGEN SNUFF GARANTI FOR KVALITET OG RENHED. PENHAGEN SNUFF er tilberedt af den bedste, gamle, rige, stærk aromatiske Bladtobak, til hvilke kun saadanne Ingredienser er tilsat, som er naturlige Blandingsstoffer til Bladtobak og absolut rene Aroma-Ekstrakter. Snusmalingsprocessen bibeholder Tobakkens gode Egenskaber, og alle de bitre Stoffer og Syrer, som findes i naturlig Bladtobak borttages. COPENHAGEN SNUFF ER DEN BEDSTE BAADE TIL SKRAA OG SNUSNING. Facsimile af Garanti i hver. Møstang Copenhagen Snuff. American Snuff Company

Blads, men mest for, at du kan vise os Værdien af det personlige og evige, aabne vore Sjæle for en Sneplads, hvor det at kæmpe er vor Lykke, hvor Sejrsprisen er Manddom, Karakter — ikke ydre Anseelse — en Sejrspris, hvis Krone er at være Jesus Kristus' lig.

Vor Sjælsstyrke.

Den Tanke, at Sjælsstyrke bliver til ud af uddortes Modgang, er allerede mere end antyd. At Resultatet bliver Styrke er ikke absolut nødvendigt, for Modgang kan gøre os svage, hvis vi giver den Lov til det; men det er dog et Resultat, som lykkeligvis kan blive til Virkelighed og altid bliver til Virkelighed, hvis vi vil det. For selv om Villedshugerens Gaand i et uheldigt Øjeblik kan glippe, og det umulke Ansig bliver haabløst vanfæret, saa er hans Gaand — trods alt, hvad der blev ødelagt — vofset i Duellighed. At han har haft Uheld betyder, at han har gjort et Forsøg, og at han gjort et Forsøg med Sejr, at han er bleven stærkere. En Dreng, som blev dattet for stadig at tage fejl, da han prøvede paa at besvare et vanskeligt Spørgsmaal, svarede: „Jeg vil hellere prøve og faa tage fejl end gøre, som I gjorde, sidde stille og ingenting gøre.“ Det var den Drengs Maafe at udbrulfe det paa, som George Eliot mente, da hun sagde: „At have holdt længe ud og saa komme galt af Sted er noget langt større end aldrig at have anstrengt sig saa meget, saa man kunde komme galt af Sted.“ Hvorfor større? Jo, det at lægge Plan for et Arbejde, som duer noget i denne Verden, at være aktiv og ikke blot passiv er en stor Ting i sig selv; dog er det større at jøre en Ranke ud i Virkeligheden ved at give Raad, ved Bøn, Arbejde og Udholdenhed. Kommer der saa en heldig Afslutning paa Værket, saa har vi jo den fuldendte Succes. Men hvad om det modfatte sker, og Uheldet indtraffer? Om alle Planer ender i Skuffelse? Er saa alt tabt? Nej paa ingen Maade! Værket kan være gaadt til, men Manden er bleven dygtigere. Det kan være, at Sagen viste sig ikke at due, men Manden blev mere duelig, og det er, hvad Gud ser efter. — Da det er lige saa meget større at have forjagt sig og saa haft Uheld end aldrig at have prøvet paa noget, som det Jern, der har prøvet den varme Smelteovn og har faaet Staalets Egenskaber, er bedre end den var Eris.

Men naar det staar fast, at en Mand ofte kommer stærkere ud af Modgangen — hvor er det saa ikke Tegn paa en overordentlig Karakterstyrke, naar en Mand for sin Samvittigheds Skyld frivilligt gaar ind i Modgang og Misfærd, ibet han foretrakker at lide ond frem for at lunde, at have Uheld med sine Planer frem for at handle urigtigt!

Er det mere ødelst at gøre Fremgang end at gaa tilbage? Ja, i en god Sag. Men hvis en Mand opbager, at en Sag er usin, saa er det mere ødelst og kræver langt mere moralisk Styrke at gaa tilbage. At sige: „Jeg er inde for den og den Sag og vil jøre den igennem trods alle Hindringer“ kan se ud som Selteferd, men det sande Selteferd er der slet ikke. Selteferd er at gøre, hvad der er Ret uden Hensyn til, hvor meget det koster eller er værd. — Lige meget, hvad der bliver af Mandens Drømme, Gaab, Planer, Forsjæfser, Formue, Ven-

ner — men Manden selv maa ikke gaa til, saa er alt tabt.

Nu er Tiden kommen til at tro det, til at vise, at vi tro, det er bedre at have Uheld paa rigtige Grundfætninger end Held paa forkerte. Hvis vi mærker, at vi er ved at blive fanget i et Garn, hvis Mærker er bundne af egentlig eller materielistisk Tanke- og Levemaade, og vi ved, at en Indrømmelse til det onde (som man i Almindelighed ser igennem Fingre med) hurtigere end noget andet vil lade os slippe ud af Klemmen, da er det vor Sag — koste, hvad det vil — at sige: „Jeg vil lide ondt, men jeg vil ikke synde; man kan handle urigtigt med mig, men jeg vil ikke handle urigtigt; mine Forhaabninger maa gaa til Grunde, men jeg vil ikke gaa til Grunde for at redde dem.“

Hvilken stærk Spore kommer der ikke ned til os gennem Tiderne, naar vi ser paa de 3 unge Hebræere paa Sletten Dura; de var allerede i Kongens Jndest, men saa blev de anklaget for ikke at vilde tilbede Gudebilledet; her hordan de lige over for den gloende Ovn, som blot venter paa at fortære dem og deres Forhaabninger, kan sige: „Vor Gud, som vi tjener, er i Stand til at fri os ud fra den brændende Aldov og ud af din Gaand, og Konge; men hvis ikke, saa skal det dog være bitterligt for dig, at vi ikke vil tjene dine Guder.“ „Men hvis ikke“ der er Ting, hvorom alt drejer sig. Vi vil handle ret, selv om vi skal brændes for det.

At alle de Mennefferdrag, der er bleven til ved at Angsten kom over dem, og da de fik Løfte paa endnu en lille Tidstid, gif de paa Afford med Sjæden for at slippe for Lidelse. At alle dem, som har folgt deres Gæ, deres Grundfætninger — at alle de hele og halve Vagne, som kom til Verden, for at man kunde bevare et Indlingsprojekt fra at gaa i Sundene. At, at man faa se Mand lege med deres Samvittighed som med Terninger — selve deres frimne Uafhængighed for nogle Hundrede Kroner — gaa ind i Politik med et Fond af ledig Overbevisning og saa — for at holde Fred med Udvæne — lyste det ene Stykke af deres Overbevisning over Bord efter det andet, ofre deres Karakter for at vinde Anseelse, ofre personlig Sværelighed for politisk Fordel. At, at man i det store Selvskliv skal høre om Koncerter, Oplesninger og Paarar i Scene i velgørende samfundsnyttigt Njemed, og saa er man ved Balg af Afslignance gaadt paa Afford med det aabenbart onde for at jfjre Sagen det lykkelige Udald, som ellers næppe vilde komme. Man gør det onde under det godes Ansjancier. Man ser i det private Selvskliv, hvordan Puritaneren kyster Kadaveren, Grundfætninger ofres og en ond Samvittighed bringes til Ro: der er et Menneffe, som burde skues; men han pjejer at faa en Indbydelse, derfor faar han den ogsaa nu; en ny Underholdning bliver foreslaaet, man tror ikke, at den er moralisk berettiget, man ved endda at den er farlig for alle, døbringende for nogle — men der skal være Succes.

Men kan nogen Ting virkelig lufkes, som i sig indeholder Gaen paa Afford med Overbevisning, Indrømmelse til det onde og Undertrykkelse af Samvittigheden. Nej! Men hvor der dog hører Mod og Styrke til at turde gaa ind i Misfærd og Modgang til at være

fattig, men ren i Guds Sjæle, til at lade en Formue gaa, naar man maa beholde sin Samvittighed uskad, til at miste Venner: Angte, Forhaabninger, Glæder udadtil, naar blot Gæren er uskad, Karakteren ubejret — og Sjælen ikke har taget Skabel! Hvad Styrke ligger der dog ikke i den moraliske Uafjælgelighed, i den kløvsafte Tillid til Gud og Sandheden, som vover sig ind i Misfærd i Nederlag og Undergang, men holder fast ved sin Trol

For mærk det vel! Om ikke i det sorte Løb saa dog altid i det lange er det de Mand, der vover at være tro, hvad det end koster, der sætter det at staa sig godt med Gud saa højt, at de ikke ofre en Tomme af Sandheden for at staa sig godt med Menneffer, det er dem, som bliver æret af Gud, æret af hans egen Gaand; dem giver han Magt til at jøre Menneffefælgten fremad, til at give Stikordet i de kommende Tider, til at være Redningsmand for deres Omgivelser — Magt endelig til at kunne taale den slaviske Bevundring fra dem, som en Gang i de onde Dage snærede ad dem, forfulgte dem under hæfflige Former, ja næsten jagede dem til Døde. — Nebufadnesar og de Mand, som holdt Aldovnen gloende, bjesede sig for de 3 Hebræers Gud. Gud sørgte for de Mand der, som bekymret sig for deres Guds Gæ.

Den jande Storheds Hødder grov i de Menneffers Sjæle, som har Mod til at vove deres Stilling. Under Statskonventionen i Springfield, Ohio, 1858 læste Lincoln sin Tale op for 12 Medlemmer af Senatet. Den er kommen for tidlig til Verden, jagde de alle undtagen Herndon. Lincoln rejste sig, gif frem og tilbage, standfede saa og sagde: „Venner, jeg har tænkt ikke saa lidt over den Sag, har overvejet Spørgsmaalet vel fra alle Sider og er fuldkommen overbevist om, at Tiden er kommen til, at den skal frem; og hvis jeg tager min Position for denne Tales Skyld, saa lad mig gaa under Ianket til Sandheden, ds i Forbæret for, hvad der er rigtig og retfærdigt.“ Saadan talte den Mand, som til fulde følte Ansbaaret over for sig selv, men ikke beg et Haarsbred fra, hvad han mente, der var hans Pligt — som regnede med en Karakter og ikke med, hvad han kunde risikere.

(Sluttes.)

Hjemmets Bibliotek.

- Rogle af de nyere Bøger. Sittebarnet — Fortælling af Suzanne Gagueberg. Oversættelse af Bertha Heiberg. 292 Sider. Indb. \$1.25. Sanko — Sigjænerfortælling af Elizabeth Franke. Paa Dansk ved John Miflow. 90 S. Indb. 60c. Ejer — Fortælling fra Kristenforfølgelse i Armenien af „Bartenie“. Overlat af Past. N. P. Madjen. 183 Sider. Indb. 90c. Ange Hjertier — En Fortælling af Lauritz Peterfen. 111 S. Indb. 70c. San vilde noget — Fortælling fra den nyere Tid i Danmark af Wilhelm Daukau. 138 Sider. Indb. 80 Cts. Hjertierne drives — Rutidsfortælling af Elith Pedersen. 295 Sider. Indb. \$1.30. Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.